

Кой гази росиляка и протѣга мокра ржка къмъ гергинитѣ? Сладъкъ гласъ пѣе и нарежда:

Любе ле, първо, любе ле,
и я ща с'тебе да ида.
А га та, любе, припече
станбулско есну слончице —
сѣнчица да ти направямъ
съ моено постру дюлбенче.
А га са, любе, уморишъ,
пушкана да ти поносамъ,
лицено да ти избришамъ
съ моена корпа бѣличка.

Едно тънко момиче кжса едритѣ цвѣтове. Рифатъ паша отвори прозореца. Пое утринната ведрина на росната градина, гласътъ на девойката нахлу въ стаята. Тъкмо такава бѣше нѣкога Щуда. Когато чепеларскитѣ управници решиха да проводятъ буйния момъкъ въ Стамбулъ, за „да не додѣва“ въ село, въ сжщата оная градина, гдето преди три дни кръщаваха мъничката Щуда, тогава едно момиче цѣлъ часъ стоя увиснало на шията му. Едно момиче като румена тракийска ябълка. Тогава ръмѣше дребенъ дъждъ, листата шушнѣха. Годинитѣ сж превърнали туй момиче на прегърбена старица.

— Аллахъ, ти откжсна ябълката! . . .

На двора сейменитѣ дигаха глъчка. Стѣгаха конетѣ за пжтъ. Пълнѣха дисагитѣ съ хлѣбове. Печеха чевермета отъ планински овни. Тихо, като плаха птица, се обади камбаната на вехтата черква. Рифатъ паша повика домакина. Проводи го да намѣри една вощеница.

— Ще идемъ на християнското гробище съ тебе — рече той, когато Дечо се върна съ вощеница въ ржка.

Чепеларецътъ поведе своя гостенинъ къмъ селището на покойницитѣ. Щомъ бутна гробищната врата, Рифатъ паша проговори: